

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Giödwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Linje.

12te Aarg.

Tirsdagen d. 11. September 1838.

M 250.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelser, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdommerne.

Den Deputerede Hensen og den slesvigste Presse.

(Af Neue Zeitung *).

Hertugdommet Slesvig tilligemed Holsten og Kongeriget Danmark erholdt Trykkesfriheden ved den beromte Forordning af 1770. Den blev vel efterhaanden i begge Hertugdommerne indskrænket ved Forordninger, men forblev i Væsentligheden bestaaende i Hertugdommet Slesvig, da ifølge Forbundsdagsbeslutningerne af 1819 Censuren blev indsært i Holsten, thi Trykke-Sagerne maatte afgøres for Domstolene, og naar fra Statens Side ingen retslige Forsolninger ere forekomne, saa afgiver dette et aabenbart Vidnesbyrd om, at Pressen, ved den moderate og loyale Tænkemaade, der hersker i dette Land, var aldeles uskadelig. Forst ved de nye Institutioner, hvorfra man lovede sig saa meget Heldbringende, forst ved Justitiens Adskillelse fra Administrationen i de højere Instanser, blev Pressesager ifølge § 19 og 100 af Reglementet for den slesvig-holstenske Regering og ifølge den disse § § baade af Administrativ- og Justitsværtigheden givne Fortolkning underlagte de, ikke blot efter Lov, men ogsaa efter hemmelige Instructioner og almindelige Hensyn handlende, Administrativværtigheder. Ifølge deraf androg den Deputerede Lorenzen fra Haderslev allerede i den første Forsamling af de slesvigste Provinsialstænder paa en Petition til Kongen, om at retslig Adfærd skulde finde Sted i Trykkesfrihedssager, og Forsamlingen antog dette Andragende mod en ubetydelig Minoritet. Da Pressen imidlertid stedse blev mere trykket, og Landdags-

Affæden ikke bragte nogen Opfyldelse af denne Bon, gjentog den utrættelige Lorenzen i dette Aars Dicet sit Andragende og motiverede det i det 24de Mode den 13de Juli (conf. Slesvig. Stændertidende Nr. 41). Medens nu mange af Kammerets Medlemmer, saasom Grev Reventlow, Todsen, Wethje, Prinsen af Augustenburg og Præsidenten med Bestemthed udtalte sig for Sagen og dens Henviisning til en Committee, og 34, altsaa med Fraregnelse af de Manglende næsten alle stemmede deraf, udtalte sig imod samme den Deputerede for det 11te Land-Valgdistrict, Hr. Etatsraad Hensen, paa en paafalbende Maade. Vel have ovennevnte Talere taget gjendrivende Hensyn paa hans Modsigelser, men de have ladet meget upaaagtet, fordi det afdrog fra den egentlig omværtionerede Sag og fordi det forblev uden Indtryk paa Forsamlingens Medlemmer. Men da nu Hr. Etatsraadens Bemærkninger fra den lufkede Stændersal ere komne ud blandt Folket og, om ogsaa mildnede, ved den officielle Stændertidende og videre ved andre Blade paa en Maade ere udbredte som literaire Producter, saa synes det mig for Sagens Skyld at være vigtig, fuldstændig at udpege de deri indeholdte Bildefaless, for at de ikke skulle forvirre Begreberne og forstørre Usandhedens Nige.

Hr. Etatsraaden forlanger en Trykkelov fremtidig Forhandlinger blive Norm. Det Salct, Reventlov og Andre fremhæve det Unødvendige i samme, viser Hr. Hensen i sin videre Motivering, at han egentlig kun har foregivet dette, for at fjerne den nærværende Tids factiske Tilstand eller fremkalde en vel endnu værre. Thi den nuværende Tilstand forekommer ham jo ganske fortæffelig; kun Skade, at det yndige Maleri, han deraf udkaster, er ganske usigt! Han beraaber sig paa dem, der have ladet Noget trykke. Hvorledes kan han dog vel have haft det Mod; eller har hans Hukommelse ogsaa her bevist sig saa utro, som ved Forhandlingen om Skatbevillingsretten og Ministerialregeringen, hvor han som bekendt ikke engang vidste, hvorledes Lorenzens Andragende lod?

*) Der gives neppe noget bedre Bewis paa Nødvendigheden af en Forandring i den factiske Trykketilstand i Hertugdommet Slesvig end nærværende Artikel, hvis Forfatter, Redacteur af et slesvigst Blad, ikke har anset det raadeligt at indrykke den i sit eget Blad, men har taget sin Tilflugt til en udenlandst Zidende. Saa stor en Rest af Trykkesfrihed have vi dog, at vi have Ret til at offentliggiore nærværende Artikel.

og have ladt Hr. Etatsraaden med hans eindommelige Argumenter forblive ene.

Hvad Samme endelig siger om Anonymiteten, er endnu mere vagt, end alt det Øvrige. Anonymiteten kan kun blive forærværlig, naar hverken Forfatter eller Forlægger eller Trykker behøve at nævne sig, saa at Fornærmer eller Bagtaleser fuldkommen ustrafset kunne udbredes. Men hvor findes en saadan Tilstand? Ikke i de frieste Stater af Europa, Norge og England, langt mindre her. Nævner Forfatteren sig ikke, saa maa dog Forlæggeren eller Trykkeren nævne sig, og disse maae indestaae, naar de ikke kunne eller ville nævne Forfatteren. Saaledes bestemme i det mindste vores Love. Hvorledes kan da endnu Anonymiteten blive skadelig? At forbyde den, selv i en Stat med Trykkesfrihed, turde være af storste Skade, idet mangen af Tilbageholdenhed vilde undsee sig ved at træde frem med sine aandige Producter, selv om disse vare af storste Nutte for Videnskaben og Livet, og mangen god Tanke vilde forblive uden Virkning, blot af den Aarsag, fordi den Person, fra hvem de udgik, ikke nød Agtelse nos. Men endog at forbyde Anonymiteten i en Stat uden Frihed, vilde være høist uretfærdigt; thi hvor ofte vilde man da ikke imod sin Billie maatte figurere som Forfatter til en Artikel, som man i den Skiffelse, hvori den kommer for Dagen, albeles ikke kunne erkjende som sin egen, som alle rede Exempler tilstrækkeligt lære. Men hvorledes vilde Hr. Etatsraaden ved Forbud mod Anonymiteten forhindre „Foragteligt, Uretfærdigt og Umodent“ at fremkomme? Forebringes sligt altid af Hensigt, ikke ofte og oftest af Vildfarelse og Uvidenhed? Have de Skribenter altid, ja om ogsaa kun fortrinsvis Net, som ved deres Productioner tilsoe deres Navn? Hr. Etatsraad Hensens Navn staaer foran hans Foredrag i Stændertidenden, og dog ere saare mange af mine Landsmænd af samme Anskuelse som jeg, at han har forebragt meget Umodent og Urigtigt. Jeg har ovenfor ogsaa alle rede bemærket, hvorfor Mangen ikke nævner sig; men derimod nævner sig mangen Anden kun for engang at vise sig paa Tryk, uagtet han forebringer det eenfoldigste Sladder; ogsaa derpaa have vi i vojt Land mange Exempler. Den hele Sag er imidlertid saa indlysende, at jeg ikke behøver at tilsoe noget videre og vor nære den faste Forhaabning, at Kongen og Hertugen ikke vil høre paa Etatsraad Hensens vase Bemærkninger, men derimod paa den Bon af den store Majoritet i Stænderforsamlingen, som er utalt i den første Diet, og i denne af Committeeen igjen er utalt, uden at det har ledet til noget Resultat: „at der ved Beslaglæggelsen af trykte Skrifter maa ind-

træde retslig Adfærd.“ Men for at Hr. Etatsraaden ikke skal kunne sige, at jeg har angrebet ham, og er derhos forblevet „bag Skjermibrettet“, nævner jeg mig, hvilket jeg ellers vilde ansee for overslodigt.

S. Hansen,
i Eckernförde.

Ryheds-Post.

København, den 11te September 1838. At Fregatten „Nora“, Capt. Dahlerup, er underveis her til med Thorvaldsen, og at dens Ankunft her paa Rheden med det Forst kan ventes, er bekjendt. Ved et Seilstib lader Tiden sig naturligvis ikke noiere bestemme, men for dog saa hurtig som muligt at sætte Publicum i Kundstab om, naar Thorvaldsen efter saa lang Fra-værelse atter vil betrade sit Fædreland, er der paa Nicolai Baarn opreist en Flagstang, hvorpaa der, dersom Omstændighederne tillade det, vil blive heiset et Flag, saasnart „Nora“ er under Opseiling fra Helsingør. Københavnerne ville saaledes rimeligt faae Lejlighed til at modtage det af Folket udsprungne, hæderkronede Geni paa en Maade, der vil have en ganske anden Betydning, end de Parader, hvormed der pleier at mynstres op ved Fyrstebesøg, og jo mere folkelig og hjertelig den Velkomst bliver, som kommer Thorvaldsen imøde, desto mere vil Folket derved tilegne sig den Hæder, som hans herlige Virken har udbredt over det danske Navn. Vi kunne derfor ikke andet end glæde os over de Forberedelser, der især af Konstnere og Studenter ere gjorte for at hædre vor store Konstner, og saaledes at vidne for Verden, at vi vide at satte hans høje Værd, og maae vi kun ønske, at det ved denne Lejlighed vilde vise sig, at sand Dannelse og høiere Sands findes i alle Borgerklasser, og at Thorvaldsens Verommelse er i Sandhed blevnen national.

— Den Deputerede for København, Biinhandler S. P. Hansen vil, som vi erfare, ikke deelteage i den forestaende Stænderforsamling, ligeledes paaligger det os at berette, at blandt Banks-direkteurerne vil Hr. Proc. Haagen og ikke Hr. Etatsraad Hvidt fungere som Medlem.

— Igaar er Stændercommisarius, Conferentsraad Ørsted, hjemkommen fra Viborg, efter paa hjemreisen at have gjæstet flere Kjøbstæder, navnligen Aalborg og Odense, hvor han har erholdt forniede Beviser paa den velfortjente Popularitet, han nyder. Idag har han haft Audients hos Hs. Majestæt Kongen, der sikkert vil have bevidnet ham sin særdeles Tilfredshed med det Mod og det Talent, hvormed han i Stænderne har forseglet Negeringens Sag. Dette vil for ham da være et nyt Bidnesbyrd for det hæderlige Kald, Skjæbnen har tildeelt ham, at være en Midler mellem det Gamle og det Nye, mellem Kongen og Folket, Negering og Stænderne. Gid han med lige saa megen Kraft lige over for Kongen vil tale Stændernes Sag, som han i deres Forsamling har repræsenteret Negeringens Interesse.

— En Donation til Nykøbing Kathedralskole paa Falster af Overlærer Hages Bibliothek er nu til samme modtagen og ind-